

ALEX DRESCHER

ODPLATA

TVŮRCI SVĚTŮ II.

*FANTOM Print
2019*

Copyright © 2019 Alex Drescher
Cover © Tony Mauro

ISBN 978-80-7594-043-8

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

1. KAPITOLA

Všechno je jednou poprvé, i nakreslení brány na dlažbu z kočičích hlav nábojnicí.

Věřte mi, že když se svět kolem mě propadl do ohně a zkázy, a to vše v ráži 149 milimetrů, snažil jsem se ze všech sil vsáknout do spár mezi dlažebními kostkami. To se ale lehčeji řekne, než provede. Byla ve mně hodně malá dušička a ještě menší byla má víra, že to přežiju.

A právě v té chvíli jsem uviděl tu vystřelenou nábojnicí. Nebylo na ní nic zvláštního, ale přesto jsem po ní hrábnul, sevřel ji v prstech a dostal ten šílený nápad.

Brána je branou, protože vypadá jako brána. Tak zní první poučka, kterou jsem slyšel za svých učednických let. Těch pouček byly mraky, ale tuhle jedinou jsem si zapamatoval, protože větší ptákovina snad neexistuje.

Brána nemusí vypadat jako brána, dokonce ani jako dveře. Může být i mnohem menší. Třeba jako vstup do kanálu.

A přesně takovou bránu jsem taky otevřel. Chvatně, sotva ve zlomku vteřiny jsem tou nábojnicí ryl do dlažby i do spár mezi ní a obkružoval její linie, aby byla široká přesně na moje ramena.

Samotného mě překvapilo, že jsem to udělal. Spíše bych čekal, že se začnu nějak svíjet, zasažen Heleninou zradou, začnu se zase nějak trestat nebo něco podobně pitomého. Ale ne, jako by mě její zrada nepřekvapila. Chtěla mě zabít? Ano, už v momentě, kdy jsem ji po těch letech znovu viděl odcházet branou z Cimmerie, jsem věděl, že na to dojde. V té chvíli jsem

podvědomě tušil, že odešla, že je pro mě mrtvá, stejně jako jsem mrtvý já pro ni. Když jsme se setkali nyní, zbyl už jen popel ze spálených mostů, a i ten odvál vítr někam do nenávratna.

A tak jsem tu bránu dokončil a otevřel. Byl to malý, kulatý a oslnivě zářící otvor vhodný tak pro kanál a já jím definitivně popřel teorii, že se tak malá brána sama zhroutí. Jim se možná zhroutila, mně ne.

Dokončil jsem ji těsně předtím, než se místem, kde jsem ležel, prohnaly plameny plné střepin, trosek a kusů dlažebních kostek ostrých jako skalpel. Zemřel bych, kdybych se do té brány nenasoukal.

Prolétl jsem třemi metry prostoru a dopadl na podlahu. Síla nárazu ze mě vyrazila vzduch jako z tahací harmoniky.

Chvíli jsem jenom ležel a snažil se popadnout dech. Pak jsem si všiml kouřícího rukávu. V několika vteřinách z něj vyskočily maličké plamínky.

Udusil jsem je dlaní a posadil se.

Křížovatka mě přivítala šerem a chladem. Vládlo tu ticho jako v hrobě, byl jsem tu jen já a devět předpřipravených bran; stačilo si vybrat.

Zrovna jsem se chystal otevřít bránu zpátky, když se rozzářila jedna po mé levici.

Zaraženě jsem sledoval to sílicí světlo, dokud nevyplnilo celý prostor kamenných zárubní.

A pak z toho jasu vystoupil Henryk.

Sklonil jsem hlaveň samopalu a nechal ho viset na řemenu. „Není hezké půjčovat si cizí hračky bez dovolení,“ houkl jsem a sledoval, jak sebou překvapeně trhnul.

Pak si položil teatrálně dlaň na hrud' a hlesl: „Tohle mi nedělej. Málem jsem z tebe dostal infarkt.“

Hned nato si ale všiml mého stavu a přiskočil ke mně. Ignoroval můj odpor a začal mě zevrubně prohlížet. Třásl mi končetinami, prohmatával mě a hledal cokoli, co by svědčilo o mém zranění.

Když zjistil, že jsem jen potlučený a očouzený, konečně se uklidnil a pronesl: „No jo, máš pravdu, ale ta tvoje Křižovatka je fakt dobrá hračička, pokud nechceš, aby někdo zjistil, kam jsi šel.“

„Ve Vienně to stojí za starou belu,“ oznámil jsem mu.

Ušklíbl se. „To platí v podstatě všude, tak proč by Vienna měla být výjimkou.“

„Kde ses zdržel?“ zeptal jsem se a s hekáním se postavil. Napadlo mě, jestli už nejsem na takové vylomeniny trochu moc v letech.

„Měl jsem schůzku. Nikdy nejsi tak starý, aby sis nemohl udělat nové známé.“

„Proboha. Tady je!“

Helenu probral něčí nepříjemný, v podstatě hysterický výkřik. Pak si uvědomila, že má tělo jako v ohni, a rozkřičela se. Ta bolest byla šílená a stravovala její mysl se stejnou intenzitou, jako by ji stále ještě obklopovaly plameny. To už nějakou dobu nebyla pravda, a přesto bolest přetrvávala. Jen ji udivovalo, že ji vnímá mnohem hlouběji, než by měla. Ne na povrchu, na rukou či nohou – končetiny jako by ani necítila.

Pak zjistila, že se nedokáže pohnout, jen zírat do temného nebe. Krátce nato jí došlo, že nebe je mnohem temnější, než by mělo být.

Jsem slepá, uvědomila si s hrůzou a rozkřičela se ještě víc.

„Má někdo morfiu? Kurvafix, to tu nikdo nemá morfiu? Tahle potřebuje zlatou. Přece ji nechcete nechat trápit. Zdravotník!“ pokračoval ten hlas ještě o oktávu výš. Nervozita, hrůza a k tomu celá plejáda dalších emocí.

Nechápala, proč by její nalezení mělo majitele hlasu takhle vyděsit.

Pak uslyšela přicházet další. Hukot požárů přehlušilo skřípání

písku a kamínků pod podrážkami. To ji sice překvapilo, ale bolest, kterou prožívala, jí nedovolila nad tím úkazem přemýšlet.

„Ježíšikriste,“ hlesl další hlas. „Ona... ona... kurva práce. Jak to mohla přežít?“

„Tak jí už sakra něco píchni,“ dodal ten první hlas vztekle. „Když ji nechceš zabít, seženu někoho, kdo ji dostane branou na druhou stranu. Musí do regeneračního tanku, ale pochybuju, že s ní něco zvládnou udělat.“

„Zkusím to,“ připustil zdravotník. „Ti nahoře ji chtějí živou. Má pro ně velkou cenu. Nás tady klidně nechají chcípnout, zatímco pro ni pošlou regenerační tým i se slovnými profesory a kožními štěpy k okamžité transplantaci.“

Bolest náhle začala ustupovat a její vědomí zalila vlna malátnosti. Pomalu upadala do spánku.

„Bude to dobré... bude to...,“ slyšela ještě zdravotníka a jeho roztřesený hlas se od ní vzdaloval, až umkl docela a ona si uvědomila, že se jí snažil lhát.

Nataša přestala vnímat čas. Stejně jako se jí svět smrskl do velikosti průhledu optického zaměřovače PSO-1, tak i čas degradoval na pouhé „ted“. Nedokázala určit, jestli v těch rozvalinách leží hodinu, nebo celý den. Možná by si všimla zapadajícího slunce a příchodu noci, ale jistá si nebyla.

Ruiny domů vypadaly jedna jako druhá. Když mezi nimi přebíhala, přestala je rozlišovat. Její mysl, balancující na pokraji přítčnosti, už odmítala vnímat detaily jako třeba dětské hračky pohozené na podlaze nebo šaty ležící na převráceném žehlicím prkně.

Nehybná těla považovala za stejně standardní součást panoramatu zkázy jako dým, plameny šlehající k nebi a zničená obydlí.

Naprosto mechanicky, bezmyšlenkovitě zasouvala do zbraně

další a další zásobníky a vysílala jeho obsah vstříc postupujícím vojákům. Ve chvílích, kdy zrovna nedělala toto, se buď přesouvala na novou pozici, nebo dobýjela prázdné zásobníky municí ze sumek.

Nebyla ničím víc než krysou zahnanou do kouta, která bojuje s mnohem silnějším protivníkem a kouše a škrábe, dokud nepadne.

Neřešila, jestli zemře. Nedokázala to, když kolem sebe viděla všechnu tu zkázu a umírání. Smysl ztratily i kategorie ‚my‘ a ‚oni‘, protože na tomto malém kousku země, proměněném v peklo, krvácely a umíraly obě strany bez rozdílu. Vlastně už svoji smrt přijala jako fakt. Jako oběť, kterou se rozhodla přinést v zájmu lidí, jež chtěl generál dostat do bezpečí.

„Nesmí projít,“ mumlala si jako mantru pokaždé, když se choulila v úkrytu a její špinavé a prochládlé prsty zápolily s pružinovým mechanismem zásobníku ve snaze naplnit jej náboji. „Nesmí projít... nesmí projít...“

V zadním voji nebyla jediná, kdo to vnímal takto. Možná nešlo ani tak o mantru, jako spíš o jejich heslo.

Stejně ale ustupovali. Útočníci přicházeli znovu a znovu, valili se ve vlnách, které nebraly konce, a oni se metr po metru pod tím neustávajícím tlakem vzdávali prostoru, ulic, uliček i celých domů, aby se o kousek dál znovu zastavili, zalehli a ukryli.

Střelba na vzdálené i blízké cíle plynule přecházela v boj muže proti muži. Nataša se cynicky usklíbala nad genderovou nepatřičností, protože i ona sama už poznala výhody útočného nože a polní lopatky ve stísněných prostorách schodišť a domovních chodeb.

Čas změnil hodnotu. Už se neměřil na minuty a vteřiny, nýbrž na mrtvé. Povstalci bojovali, bránili se a umírali.

Tik tak.

Mladík s četnickou karabinou sebranou mrtvému spolubojovníkovi se vyklonil z úkrytu, ale než stihl zacílit, kulka vypálená z druhé strany ulice mu odervalá kus týlu a mozek vystříkl

do obličeje zdravotníka klečícího nad jiným zraněným. Pro jeho křik nebylo slyšet další tikání, ale jen pět metrů od Nataši vykořenila smrt dalšího povstalice, do jehož těla se zaryly střepiny vrženého granátu.

Tik tak... tik tak...

Místo hysterického smíchu znovu a znovu mačkala spoušť odstřelovačky. Chytala do nitkového kříže další a další postavy a stiskem chladného kovového výlisku spouště zhasela jejich sny a touhy a ostatní nutila zalehnout, stáhnout se, přeskupit.

Závěr suše cvaknul, stažen do krajní polohy.

Jen to ji vytrhlo ze soustředění hraničícího s posedlostí. Mechanicky sáhla do sumky pro nový zásobník. Výměna netrvala ani *tik*, byla krátká, nikdo během ní neumřel.

Na rameni jí spočinula něčí ruka.

„Paní,“ zakřičel někdo jen kousek od jejího ucha a ona ho přesto slyšela jakoby z dálky, ohlušená bojem a hukotem krve prosycené adrenalinem, která jí bouřila v žilách.

Prudce se otočila, aby se ohnala pažbou pušky po tom, kdo se k ní dostal tak blízko, že by ji mohl zabít.

V poslední chvíli ale úder zastavila.

Chlapec, špinavý, s tvářemi od prachu a sazí na ni chvíli vyděšeně zíral a pak se roztřásl.

„Co... je?“ zaskřehotala ústy, jež si odvykla mluvit.

„Poslal mě generál. Máte se odpoutat z boje. Máme novou linii obrany. Mám vám vyřídit, že jste to zvládli.“

Ta slova k ní přicházela nejen z dálky, ale i z jiného prostoru. Chvíli trvalo, než jim porozuměla.

„Jak... jak dlouho?“ vypravila ze sebe.

„Tři hodiny,“ odvětil chlapec.

„Jen tři?“ vyhrkla překvapeně, pak se unaveně sesunula na zem a na její tváři se poprvé v životě objevily slzy.

„A co se vrátit zpátky do Cimmerie?“ zeptal se mě Henryk s nadějí v hlase. „Tam budeme v bezpečí. Relativním, já vím, ale aspoň budeme mít čas připravit.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Nemáme čas na nějaké přípravy. Vienna je už celé měsíce navrtaná. A teď ji otevřeně napadli. Na rozdíl od jiných světů je tam aktivní odboj a slušná technická úroveň. Konsorcium stojí proti společnosti mladší o sto padesát let. Je to pro ně těžší než u těch starověkých nebo středověkých. Spojili jsme se s Resistance a podařilo se nám osvobodit zajatce, co měli skončit v Očistci. Nemůžu tam jen tak přijít, odvést Natašu a ty lidi tam nechat napospas Temným a konsorciu.“

„Lidi?“ zeptal se mě. „Nejde o konstrukty?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Jsou to lidi.“ Jeho zkoumavý pohled mě donutil dodat: „Neptej se.“

Rozhodil rukama. „Dyť se neptám.“

„Nemám ale jen samé dobré zprávy,“ pokračoval jsem. „Stalo se ještě něco.“

„Ano?“ zeptal se mě, ale podle hlasu tušil, co mu chci říct.

„Potkal jsem Helenu. Dělá pro ně a vypadá to, že se má dobře. Měla se dobře...“

Mlčel a já s knedlíkem v krku pokračoval: „Pokusila se mě zajmout a nejprve zlanařit pro své nové kamarádičky. Když jsem odmítl, pokusila se mi uříznout hlavu a věnovat ji mým jménem na pokusy, ale zrovna když byla v nejlepší, přilítla na nás salva z děl. Já se dostal pryč branou. Pudová reakce, nic jiného. Ona tam zůstala a nemyslím si, že to mohla přežít.“

Henryk se zakaboněným výrazem zíral na svoje boty a mlčel.

„Já –“ spustil jsem, ale přerušil mě.

„Nech toho. Má dcera je už dávno mrtvá a nic na tom nemění ani fakt, že jsi ji potkal.“

„Henryku...“

V jeho očích se zaleskly slzy, ale zamrknáním se jich zbavil a pevným hlasem pokračoval: „Vybrala si. Nech to být. Co máš v plánu?“

„Vrátit se a vykopat je z Vienny. Vyzbrojím místní a společně je vyženeme.“

„Víš, proti komu stojíš ve skutečnosti, že? I bez Temných jsou silní. Vlastně se pohybují někde v kategorii Všemocných. Jde o Lóži, proboha! Víš, kolik vojáků měl Caine na Trigonu a k čemu mu to bylo? Nadšení samo o sobě nestačí. A nebude stačit, ani když pár domorodcům rozdáš kalašnikovы. I tohle se už zkoušelo.“

Podíval se mi do očí.

Pak ty svoje zavřel. Byl to pro mě tak známý pohled, až se mi z něj sevřelo u srdce. Helena dělala to samé, když nad něčím přemýšlela.

Pak pomalu pronesl: „Možná se na to díváš špatně.“

„Ano? V jakém směru?“

„Tvůj svět je fantasmagorie plná neuvěřitelných vymyšleností. Uvažoval jsi ale někdy o tom, co všechno jsi tam opravdu stvořil? Většina Tvůrců se spokojila s primitivními světy na úrovni raného středověku, malými a omezenými, snadno ovladatelnými. Ty jsi ale šel vždycky proti konvencím, a tak jsi vtiskl svým konstruktům vzpomínky na minulost, která se neodehrála, čímž jsi jim umožnil, aby se vyvíjely, protože bez minulosti není ani budoucnost. A k tomu přidej to, co se ti odehrálo jen v podvědomí. Možná tu něco vyrašilo, jako když zasadíš semínko, o němž nic nevíš, a ty se nebudeš muset spoléhat na nějaké povstalce.“

Bylo to, jako by plácl po vypínači a najednou se udělalo světlo. V mé hlavě.

„No, nebude se ti to líbit a nebude se to líbit ani mně, ale možná máš pravdu.“

„Takže, co máme na pořadu dne?“ zeptal se Jedničky, který právě listoval položkami na displeji datapadu.

„No, myslím si, pane, že v jedenáct máte schůzi podílníků. Připravil jsem přehled výdajů za poslední kvartál a návrh rozpočtu na příští rok. Vyrovnaný, tak, jak to mají podílníci rádi.“

Zapřemýšlel, jestli tehdy před lety neměl nabídnout podílnictví raději jen politikům. Ti byli na deficitní rozpočet zvyklí. Měli sice svoji vlastní sbírku nectností, ale aspoň by nemusel svádět nepřetržité boje o každé utracené euro, o každou investici a o cokoliv, co by se mohlo negativně promítnout do výše zisku.

„No, tohle zřejmě nepůjde přesunout,“ odušil. „Je ale jasné, že budu mít zkažený celý den. A co dalšího pro mě máte?“

„Dnes ráno se ozval Woznillo. Chtěl, abych vám tlumočil jeho znepokojení. Včera volal Krupp. Obsah hovoru byl obdobný. Došly i nóty čínské rodiny a Benátčanů. Jo a Kim vám vyhrožuje atomovkou, pokud mu nezpřístupníte údaje o konsorciu.“

„Který Kim?“

Podíval se do datapadu. „No, ten poslední,“ řekl po chvíli rozpačitě. „O Korejcích máme v podstatě nulové informace. Po té poslední akci pod praporem Spojených národů je Korea uzavřená jako Tokugawovo Japonsko.“

Přikývl. „Dobrá. Pošlete všem takové to klasické nic neříkající prohlášení ála bla bla bla, Lóže je to jediné a nejdůležitější, bla bla bla, společné zájmy respektujeme a chráníme i za cenu vlastního života, bla bla bla, po tom, co dělám, je vám hovno.“

„Hovno?“

„Trochu to rozepište a zaobalte do vhodných diplomatických frází.“

„Dobře, pane. Hned jim to pošlu.“

Přikývl a z humidoru z týkového dřeva, stojícího na psacím stole, vytáhl dlouhý, kubánský, ručně balený a do Evropy pro-
pašovaný doutník.

Zálibně si jím přejel pod nosem a chvíli se opájel jeho vůní.

„Pár dobrých věcí se Fidelovi nedá upřít ani po smrti,“ zkonstatoval, pak doutník ořízl a zapálil sirkou z pravého dřeva.

Bylo to stejné plýtvání, jako kdyby to udělal srolovanou desetieurovkou. Možná ještě větší, ale k dobrému doutníku se to sluší a patří.

Vdechl ten namodralý a provoněný dým.

Nábožnou extází přivřené oči se najednou prudce otevřely. Zalupal po dechu a rozkašlal se.

Zaklel, ale jeho slova zmizela v dalším záchvatu suchého a dávivého kašle. Zdálo se, že nemůže přestat. Pak se na jeho rtech objevila první krůpěj krve.

„Cože?“ vyhrkl překvapeně, když tu jeho tělo zkroutil nával bolesti, jeho dávné a věrné společnice, jež se právě vrátila.

Sesunul se z křesla na koberec, leč ani ručně tkaný výrobek perských žen nedokázal ztlumit ten náraz.

Zavyl bolestí a v mráкотách přicházejícího bezvědomí cítil, jak ho někdo opatrně zvedá ze země a odnáší ke zdravotnímu lůžku.

Ne, ne, ne, běželo mu hlavou. Já nemůžu být znovu nemocný, nesmím být. Vždyť mě Ten Jediný uzdravil.

Dávil se vlastní krví, ale přesto dokázal do nastaveného Jedničkova ucha zaklokotat: „Zavolejte... Toho jediného... Musí přijít... Rozumíte?“

„Bud'te v klidu, pane,“ zaslechl odpověď.

Proč ten chlap šeptá z druhého konce místnosti? napadlo ho.

Pak už nedokázal vzdorovat bezvědomí.

„Opravdu si myslíš, že to je dobrý nápad?“ zeptal se mě Henryk, když jsem se snažil na koleni vyrobeným pakličem otevřít masivní dveře hangáru utopeného uprostřed zalesněné pustiny na hranicích Haliče.

Dostat se sem bylo mnohem jednodušší než dostat se dovnitř.

Měl jsem mu říct, že si nejsem jistý, zda je to dobrý nápad, nebo naopak, že jsem přesvědčený, že jde o naprosto šílený plán?

Mohl jsem mu říct cokoliv. Žádná odpověď by nebyla špatná.

„Nic lepšího mě nenapadlo,“ odvětil jsem nakonec popravdě.

„Když jsem mluvil o těch tvých vymyšlenostech, nečekal jsem, že mě chytněš za slovo a že to uděláš tak rychle,“ pokračoval Henryk nespokojeně.

Měl pravdu. I já jsem měl pochybnosti – tenhle projekt byl před několika lety ukončen pro řadu bezprecedentních selhání a množství obětí z řad vědců i pokusných subjektů. Nedobrovolné dobrovolníky nikdo nepočítal, a dokud padali jako mouchy jen obyčejní asistenti, přivíraly se oči a vyplňovaly se formuláře. Jenže pak se začaly smrtelné nehody stávat i slovutným profesorům. A to byl konec celého tajného projektu.

Úřednímu šimlu by ale trvalo celé měsíce, než by ho ukončil. Mně to nezabralo ani pět minut. Pyšný na to ale nejsem...

Zámek se nakonec s nesouhlasným cvaknutím podvolil mým snahám. Úlevně jsem vydechl a odsunul křídlo vrat natolik, abychom se mohli protáhnout dovnitř.

Po několika minutách tápání se mi podařilo nahodit světlo. Stařícké a vysloužilé Křížíkovy obloukové lampy se neochotně probraly k životu a osvětlily prostornou halu s řadami strojů, nádrží a kádí.

„Ať jsi už plánoval cokoliv, tady nic nevyrobíš,“ namítl Henryk pochybovačně. „Jde o genetickou linku, co? Jenže růstové nádrže jsou vypuštěné, zásobníky s aminokyselinami pro tvorbu genetických sekvencí odvezli pryč. Pokud je rovnou nevytili do řeky. Je to jen prázdná skořápka.“

„To máš sice pravdu, ale já sem nepřišel nic vyrábět. Bylo tu ještě jedno výzkumné pracoviště. O několik pater níž,“ dodal jsem a ukázal na stařícký klecový výtah v rohu haly.

Pak si Henryk všiml opancéřované boudy strážního stanoviště s několika střílnami jako dělanými pro těžké kulometry, které by mířily přímo na střed zdviže.

„Co tam dělali? Ještě děsivější genetické mutace, biologické nebo jaderné zbraně?“

„Zbraň to měla být,“ připustil jsem, „ale jiného druhu. Na počátku byla jediná, neskutečná myšlenka šíleného vědce. Šlo o takový ten nápad, co se objeví jednou za sto let. Možná za tisíc. Jenže do roka se výzkum totálně podělal. A zbytek můžeš vyčíst z toho, co vidíš.“

Spojil jsem poslední dva dráty a světla ve výtahové kleci se rozsvítila. Cesta dolů byla volná.

Zmáčkkl jsem páku a elektromotor se s kvílením rozběhl. Podlaha výtahu sebou cukla a pak se vydala na cestu dolů.

2. KAPITOLA

Poslal mě Ten Jediný,“ pronesl Temný, který dorazil k jeho lůžku.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se ho Jednička.

„Ten,“ odpověděl Temný. „My vššichni jssme Ti.“

„Očekávali jsme, že sem přijde ten druhý, váš vůdce.“

„My jssme Ti, jssme jako Ten Jediný.“

„To jako, že jste stejní, nebo stejně důležití jako on?“ zeptal se ho nechápavě.

Temný zavrtěl hlavou. „Sstejní, ale Ten Jediný je ten jediný.“

Jednička si obludu zamyšleně změřil. „Když jsi stejný, tak se pusť do práce.“

„Co ssse ssstalo tvému vládci?“ zeptal se jej Temný, zatímco si prohlížel pípající a blikající zařízení, která obklopovala šefovo lůžko.

„Vrátila se mu jeho kletba.“

Temný přikývl. „To ssse ssstává. Je potřeba další léčba. Delší dobu, možná navždy. Jinak ssse kletba zasse vrátí.“

„Tak ho znovu vyleč,“ vyštěkl. „Nevidíš, že umírá?“

„Mám vám jako emissar ssdělít, že Ten Jediný chce záruky. Záruky, že co je naššše, zůssstane naššše.“

„Vy chcete Vienu,“ sykl Jednička překvapeně. „A vydíráte nás.“

„Ne celou, jen většší prossstor pro sssklizeň,“ pronesl Temný chlácholivě. „A ano.“

„Dejte...“ zachřčela postava ležící na posteli přes masku nasazenou na obličej.

„Co jste říkal, pane?“ hlesl Jednička.

„Dejte... dejte jim... co chtějí,“ pronesl pomalu a sípavě, jako by mu každé slovo působilo nevýslovnou bolest.

„Podílníci s tím nikdy nebudou souhlasit,“ namítl Jednička.

„Na posledním jednání správní rady se už dělila procenta z nového dominia. Cokoliv, co z Vienny připadne těm... Těm, půjde na vrub podílníků.“

„Dejte!“ zazněla chrčivá odpověď.

„Dobře,“ pronesl nakonec Jednička poté, co bezmocnému muži na lůžku stiskl žilnatou ruku pokrytou jaterními skvrnami.

„Máme ale dvě podmínky. Vyléčíte ho, a potom bez dalších nároků budete pokračovat v léčbě i v budoucnu.“

Temný přikývl.

Nová obranná linie se ničím nelišila od té původní. Možná v ní ještě nebylo tolik poničených domů, ale Nataša ani na moment nezapochovala, že se to rychle změní, až znovu vypukne boj.

Míjela desítky povstalců, kteří si našli úkryt v domech, dvorcích, za nízkými zídками i jen za hromadami trosek a odpadků. Všichni s neskrývanou nervozitou hleděli do míst, odkud před chvílí přišla.

Chápala je – než tahle akce začala, byly jich stovky. Ztráty byly děsivé, protože povstalci měnili své životy v nespravedlivém směnném kurzu za životy tisícovek civilů, odsouzených k otroctví Temných. A ani tak nebylo jisté, že ta výměna k něčemu bude, že jejich životy do příštího východu slunce nezhasnou.

Malý hlouček jejich spolubojovníků byl během okamžiku obklopen ostatními povstalci.

Oni byli všim, co zbylo ze zadního voje. A ostatní je teď obji-

mali, tiskli k sobě, podávali jim láhve s vodou a kusy okoralého chleba a dělali to se stejnou obřadností, s jakou se vítají vzácní hosté.

Otřela si tvář, ale na špinavé dlani už neměla ani stopy po předchozí vlhkosti.

S poděkováním přijala kousek chleba, a zatímco jej rvala zuby a hltavě polykala, došla až k Augustu von Seweryn, který si ji jen mlčky měřil.

Ani ona neřekla jediné slovo, a on ji pak sevřel v náruči. Nikdy ji nenapadlo, jak obrovský klid jí takové gesto může přinést.

„Co zajatci?“ zeptala se ho, když od ní odstoupil.

Exgenerál jí věnoval unavený pohled. „Přebírají si je evakuační skupiny. Musíme doufat, že je dostanou přes bezpečnostní uzávěru ven z města. Naštěstí máme pár svých lidí i v armádě. Doufám, že pochopí, o co jde, a budou se dívat jiným směrem, ale jde to pomalu. Přesouváme je po malých skupinkách, protože lidí hlásili průlety průzkumných vzducholodí.“

„A co my?“

August von Seweryn se zakabonil. „Musíme se je pokusit znovu zpomalit. Boj na zdrženou. Pak se stáhneme, lidi se rozprchnou, poschovávají zbraně a hnutí odporu se rozplyne jako pára nad hrncem.“

„To je plán, nebo zbožné přání?“

Neodpověděl.

„Posílají na nás nové a nové jednotky,“ pokračovala. „Viděla jsem označení na uniformách. Oni jsou čerství. My už ne. Jestli se do hry zapojí znovu dělostřelectvo nebo parní tanky, nevydržíme ani deset minut.“

„Když se dáme na útěk, mají nás na talíři do minuty,“ odvětil. „Tohle měl být přepad zajateckého tábora. Rychlá akce. Místo toho na nás čekali. Měli to naplánované.“

„Možná bychom tedy měli začít plánovat i my,“ odvětila, bezděky sáhla do kapsy kalhot a v prstech sevřela malý kousek křídý.

„Ne, já opravdu nevím. Musíte vydržet. Velitelka mise tu není. Zástupce? Frau Kania byla zraněna. Museli ji evakuovat. Jo, já vím, je to v prdeli, ale pošlou posily. Musíte to zvládnout. Jak dlouho? No... tak... hodinu... možná dvě... Nevím, musíte si poradit.“

Lothar van der Haaven ukončil hovor, třískl komunikátorem o stůl a znechuceně si odplívl.

Tohle mi byl čert dlužen, pomyslel si, a pak si jako zapřísáhlý ateista vynadal. Neexistovali žádní čerti ani andělé, jen ten nebetyčný bordel, který nastal po zmizení Gretchen von Schullenburg a zranění Frau Kania. Najednou jako by se všichni splášili a požadovali doplňující rozkazy, rady nebo rovnou pomoc.

Poslední hodinu nedělal nic jiného, než že sledoval průběžně aktualizovanou taktickou mapu, do níž technici zakreslovali došlá hlášení. Byl první, kdo je viděl, a první, kdo si mohl udělat obrázek, jak se celková situace vyvíjí. Když srovnal realitu s oběžníkovým optimismem, došel k závěru, že se situace vůbec nevyvíjí slibně.

Centrum Ostrau bylo zničené, ale povstalci ne. Stáhli se a dál vedli boj na zdrženou a zajatci určení jako odměna pro spojence mezitím zmizeli.

Z celé říše navíc přicházely zprávy o dalších teroristických útocích. Prag, Brunn, dokonce i Wien, pověstná svým nihilismem, se přidala k boji s okupanty. Místní extremisté, stejně jako ti ostravští, napadali vlaková nádraží, ohrady se zajatci i policejní a vojenské složky a všude rozpoutali chaos a zkázu.

Pokusil se několikrát spojit s centrálou, ale neúspěšně. Spojení bylo i za normálních okolností nejisté, ale teď se úspěšnost takové snahy rovnala úspěšnosti modlitby. To vědomí mu klidu nedodalo.

Byl na to sám. Řetězec velení, tolik opěvovaný armádou, platil i pro mise na cizích světech. Až do téhle zatracené mise si pl-

nými doušky užíval své postavení třetího, který měl na starosti víceméně vědecké úkoly a měl poslouchat, co mají na srdci ty dvě, stojící nad ním. V podstatě žil v blaženém vakuu naprosté neodpovědnosti s platem vrcholového manažera. Ideální pozice. Až do téhle zatracené mise.

Musel připustit, že je hrůzou bez sebe. O takovou odpovědnost nikdy nestál. O benefity, o ty ano, ale rozhodovat, co se musí udělat a kdy, a nést za takové rozhodnutí odpovědnost?

Na holoobrazovce se objevily přepisy posledních hlášení.

Přelétl je pohledem a pochopil, že Ostrau je v podstatě ztracená. Ze zničeného centra města se stáhly jednotky místní armády a ponechaly ho tak oddílům spojenců. Ani nechtěl pomyslet na to, k čemu tam právě teď zcela jistě dochází.

Zatřásl unaveně hlavou. Takové myšlenky si nemohl dovolit. Tam venku nejsou skuteční lidé, jsou jen konstrukty, vymyšlené bytosti ze světa, který byl hračkou svého Tvůrce. Nemají duši ani nic jiného, co by z nich dělalo skutečné, živé bytosti. A pokud jedny konstrukty zabíjejí nebo zotročují jiné konstrukty, netýká se ho to. *Jsou to jen jedničky a nuly*, pomyslel si ještě, než se za dveřmi jeho kanceláře ozval ten podivný rachot a křik ochranky.

Pak se prudce rozletěly dveře a do místnosti vpadl pozpátku ozbrojenec v taktickém overalu. Proletěl celou místností a narazil zády do zdi.

Připadalo mu, že se na ni přilepil, ale po vteřině, možná dvou se ozbrojenec pomalu svezl na podlahu, kde zůstal bez hnutí ležet.

„Co se to, ksakru...“, vyjekl Lothar, když se ve dveřích objevil Temný. Poznal jej. Byl to ten, co se účastnil poslední porady. Ten, co to táhl s Fräulein von Schullenburg. Klasický důkaz jejího špatného vkusu na chlapy.

„Kde je sssamice jménem Kania?“ pronesl Ten Jediný syčivě, čímž mu připomněl kobru připravenou k útoku. „Musším sss ní mluvit.“

„Není tu, byla zraněna. Museli ji evakuovat.“

Zamyšleně na něj pohlédl a v jeho odporné plazi tváří se objevilo pochopení. „Rozumím. My své zraněné také dobíjíme. Sstvořitel miluje jen sssilné válečníky.“

„No, ona...“ pokusil se o vysvětlení, ale byl přerušen neurvalým gestem obludy.

„Kdo je teď velitel?“

„No, asi já,“ odvětil. „Podle operačního protokolu...“

„Ty?“ přerušil jej pobaveně. „Ty nejsssi válečník. Nemůžeššš nám velet.“

„Myslím, že se pletete. Mám naprosto jasné rozkazy. A podle nich na mě přešlo velení téhle missse. Promiňte, mise.“ V duchu se proklel. Ten Temný ho vyváděl z rovnováhy. Byl děsivý, opravdu děsivý a šlo o strach na nějaké primitivní, podvědomé úrovni, kterou nebyl schopen vysvětlit.

„Pošššli pro nového velitele. Ssshledávám tě nezpűssobilým...“

„Co si to dovo—“ začal, ale pravice Temného najednou bleskově vystřelila k jeho hrdlu. Prsty ho sevřely jako ve svěráku.

Vytréštil oči a jeho nesouhlasná slova se proměnila v chrčení. Chtěl mu situaci vysvětlit, dospět k nějakému smysluplnému kompromisu, přidat nějaké ústupky, které by jejich dohodu zpečetily, ale nedostal k tomu příležitost. Nebyl schopen nejen slova, ale ani nádechu.

Temný jeho předem prohraný zápas o osvobození sledoval s pobaveným zájmem vědce zírajícího na laboratorní myš plnící nemožný úkol.

Přijde na to? Nepřijde? Pobaví mě snahou o vzdor?

Když Lotharovy snahy o osvobození začaly ochabovat, znechuceně jím mrštil jako hadrovou panenkou.

Lothar van der Haaven, ležící na podlaze, se zmohl jen na sípavé pokusy o nový nádech. „Já... vy...“ dostal ze sebe po několika vteřinách usilovné snahy.

„Byli nám ukradeni naššši hříšššníci. Byli odvedeni z našš-

šich ohrad,“ dodal chladným hlasem. „Byli to otroci, naššše kořist, a my je chceme zpátky. Pošššli za těmi vzbouřenci vojáky. U násss taky bývají vzpoury, ale netrývají dlouho. Vůdce rozčtvrtíme nebo narazíme na kůl. Kažžždého třetího uvaříme zaživa. Ossstatní se vrátí do práce. Chci tu vzpouru utopit v krvi. Je to jasssné?“

„To ale... Já... to přece...“

Prudký úder ho zasáhl do obličeje a on opět skončil bezmocný na podlaze.

Ten Jediný ho chytil za klopý saka a neurvale ho zvedl na nohy. „Ty nejsssi velitel, jen dalššší otrok. Budeššš mě posslouchat, sssloužit mi, hříšššníku. Čemu z toho nerozumíššš?“

Zatřásl jím.

„Tvůj vládce je nemocný. Ssslabý. A ssslabossst je šššpatná. Tento sssvět bude patřit nám. My jsssmo sssilní. Ty povsstalce dossstaneme, všechny do jednoho. Zaútočíme na ně!“

„My... ale nemůžeme...“

Znovu a znovu ho bil pěstí do obličeje, vychutnávaje si praskot poddávajících se kůstek.

Znechuceně pohlédl na zhroucené tělo. „Ty možná nemůžššš. Sssloužebníci Toho Jediného sssi nemusssejí nic nalhávat. My můžeme!“

Sebral ze stolu Lotharův komunikátor. Možná ho lidé považovali za omezeného divocha, ale s některými věcmi se před nimi nechtěl chlubit. Třeba se schopností rychlého učení. Stačilo mu sledovat, co lidé dělají.

Zrušil v nastavení přístroje hlasové ovládání a v seznamu kontaktů vyhledal ten, který potřeboval. Pak drápy na konci prstů obratně na klávesnici vyťukal text zprávy.

Nakonec s úšklebkem mrštil přístrojem o zeď.

Už ho nebylo třeba. Lidé z pražského místodržitelství splní ten pokyn bez rozmýšlení a až otevrou bránu do Očistce, na ničem jiném už nebude záležet.

Vyšel ven z toho, co hříšníci, kteří ho zaměstnávali, nazývali

štábem. Připojil se k pěti válečníkům, kteří zaháněli nudu pošťuchováním nějakého hříšníka, který tvrdil, že je vojenský policista.

Znechuceně tu kvilející trosku probodl jataganem a zaškaredil se na Temné. „Naššši hříšššníci utekli a vy sssi tady hrajete.“

„Chceme boj,“ sykl na něj jeden z nich nenávisťně.

Rozhodl se ho nepotrestat, i když jindy za podobné projevy nekázně neváhal zabít. Místo toho máchl jednomu z techniků zakrvácenou zbraní před nose.

„Ty,“ štěkl na něj. „Máššš možnosst possloužit lidu a dojít odpušššění hříchů.“

„Chceššš ho zabít?“ zeptal se ho jeden z válečníků a se zájmem si změřil hrůzou zbledlého technika. „Udělám to rád za tebe.“

„Není třeba,“ zarazil ho. „Víššš, jak ssse dostat k bráně?“

Technik zmatený jeho otázkou se zmohl jen na přikývnutí. Stačilo ale, aby zlehka plácl naplocho jataganem, a hned se rozmluvil: „A... ano. U Hrabůvky je vojenské letiště. Je tam letka proudových kluzáků. Čekají jen na rozkazy.“

Uklidněn vyčerpávající odpovědí a tím, že si určitě zachránil život, nezaregistroval rychlý pohyb pravice, v níž Temný třímal jatagan. A pak už bylo pozdě.

Ten Jediný nevěnoval tělu na zemi jediný pohled. Místo toho se podíval na své společníky. „Poletíme přivítat návššštevnu z domova,“ oznámil jim a spokojeně se usmál.

Podíval jsem se na Henryka. Nevypadal dvakrát klidně, ale nervové zhroucení se o něj zatím nepokoušelo. A nezměnilo se to ani v momentě, kdy výtahová klec dosedla na dno šachty a já mohl otevřít dveře.

Ocitli jsme se na nejtajnějším místě mého světa, postaveném armádou, aniž by komukoliv skládala úcty, byť byly astronomické.

„Tohle nemůže vyjít,“ prohlásil pochybovačně.

Já jeho obavy chápal, měl jsem dost svých vlastních, ale musel jsem to zkusit, i kdyby mě to mohlo zabít.

Dostatek relevantních informací je někdy opravdu na škodu. Devět z deseti pokusných subjektů – dokonale eufemismus v případě zločinců odsouzených k trestu smrti – to nezvládlo. Ten poslední to sice taky nezvládl, ale na rozdíl od svých předchůdců alespoň nebyl rozerván na kusy ve spektakulární explozi. Jen zešlel. Zajímavé výsledky přinesl až pokus číslo jedenáct...

Když se mi podařilo najít na zdi vypínač, rozsvítil jsem mohutná světla zavěšená pod stropem.

Henryk vydechl překvapením.

Stáli jsme před několika desítkami válcovitých nádrží vysokých dva metry, ve kterých se vznášela těla v různém stádiu mutace, naložená ve formaldehydu. Na některých byly změny sotva patrné, jiným už lidství zbývalo jen málo. Byla tu stvoření vybavená muskulaturou, pro kterou by vraždil i Arnieho klon, jiní tvorové byli od pohledu rychlí a obratní. Připomínali víc kočkovité šelmy, jen omylem kráčejíci po dvou nohách.

Poplácal jsem válec obsahující svalovce. Byl o hlavu větší než já a jeho bicepsy zostudily i moje stehna. „Tady vyvíjeli Stosstruppen. První úspěšná série přišla po dvou letech pokusů.“

„Kvůli tomuhle jsme sem přišli?“ zeptal se mě Henryk znechuceně.

„Ne. Tady v podzemí jsou výzkumné líhně i růstové nádrže, ale před uzavřením vypustili i je. Kdybych chtěl vyrobit zmutovanou krysou, nahození všech systémů by trvalo několik měsíců. My jdeme do kanceláře Kurta Gneussena.“

Můj mentor se otrásl. „Už při tom jméně se mi zježily všechny chlupy.“

Kurt byl génus, a ti vždy balancují na hraně šílenství. Někteří to zvládnou, jiní sklouznou tam, odkud už není návratu, a Kurt sklouzl způsobem, který málem zničil tenhle svět. Jeho

kancelář byla poslední místností v chodbě před líhněmi. Když to tu zavřeli, zatahal jsem za několik nitek, aby se odtud nic neodneslo. Zařízení se vypnula, zakonzervovala a vrchní velení se na tento ztrátový podnik pokusilo zapomenout.

Místnost hlavního vědeckého pracovníka připomínala holožobyt nejen svými rozměry, ale i vybavením. Obsahovala jen psací stůl, židli a několik registračních skříní.

Židle zůstala převrácená tak, jak z ní Kurt spadl, a na zdi byla pořád tmavá skvrna a hluboký vryp po kulce.

Další dávka vzpomínek, které bych raději pohřbil.

Nadešel čas zjistit, jestli jsme sem nepřišli zbytečně – Kurt nebyl jen šilený génius, nýbrž trpěl i takovým stihomamem, že dal pojmu paranoia úplně nový rozměr.

Neustále žil v přesvědčení, že mu někdo usiluje o život. Takže své poznámky a vynálezy schovával, kde se dalo. U patentového úřadu jich přihlásil sotva deset procent, svým nadřízeným ukázal o něco víc. Ty nejlepší špeky si schovával jako křeček zrní na konci léta.

Některé jsem našel já, jiné císařská kontrarozvědka. Když bylo jisté, že skončily v jejich trezorech, nechal jsem to být.

Až na jeden. Ten poslední, který zůstal neobjeven, a pro ten jsem si přišel teď. Posledně jsem ho vlivem nepříznivých okolností nenašel, ale byl jsem si stoprocentně jistý, že ho Kurt nestihl odnést pryč.

Jak si můžu být jistý? Kurt byl přesně tady, když ho vyzkoušel. V téhle kanceláři.

Zpětně hodnotím jako chybu, že jsem mu hned v následující minutě poté, co jsem k němu dorazil, vystřelil mozek z hlavy, protože jsem tím pádem nestihl zjistit, jak jeho vynález vlastně vypadá.

Kurt dělal do tolika oborů, že ten vynález mohl vypadat jakoliv. Mohl to být stroj, stejně jako ampule s elixírem anebo nějaký očarovaný artefakt. No, to poslední ne. Naštěstí.

Věděl jsem jen, že tu svoji novou hračku použil a ten pokus

skončil rozhodně jinak než ty předešlé. Za předpokladu, že to, co vyvíjel, byla zbraň, dokonce úspěšná – konečný účet totiž tehdy zněl na šest tisíc mrtvých a nějaké drobné. Kopáči masových hrobů rozhodně netrpěli přehnanou pečlivostí, když počítali své klienty.

„Musí to tu někde být. Přístroj nebo nějaké vzorky,“ pronesl jsem a začal systematicky plenit psací stůl. Obsah šuplíků končil na podlaze, stejně jako to, co ukládal přepečlivý Kurt do registraček. Papíry, papíry a zase jen papíry.

Po dvaceti minutách jsem se zastánáním narovnal. Mohl jsem se splést? Co když to tu přece jen není?

Zatraceně!

Vztekle jsem kopl do psacího stolu. Byla to taková ta levná překližková verze, kterou dostávají úředníci, co nemají vlivného patrona.

Se skřípěním se posunul a já pohlédl na plechový obdélník zapuštěný do podlahy.

Nebyl to trezor, jen do betonu zabudovaná plechová krabice dost velká na to, aby se do ní vešel pár nových bot. Odklopil jsem víko a uviděl kožené pouzdro. Nic víc. Jen jedno zatracené kožené pouzdro na doutníky.

Tentokrát jsem zaklel nahlas.

Henryk se sehnul a sebral ho, otevřel a pak si proti světlu prohlížel podlouhlou skleněnou ampuli obsahující nažloutlou tekutinu.

„Tohle hledáme?“ zeptal se mě.

„Vypadá to tak.“ Jiná odpověď mě nenapadla.

„A co to dělá? Doufám, že to není nějaká super leštěnka.“

„Doufám spíš v čistič na skvrny. Nějaký nepatentovaný a hodně dobrý,“ odvětil jsem. „S dobrým marketingem na tom vyděláme miliony.“

Podíval se na mě a ve tváři neměl ani stopu pobavení. „Co to dělá doopravdy?“

„Hodně škody,“ odvětil jsem popravdě. „Když to Kurt pou-

žil, všichni mutatorři z líhni a vojáci Stosstruppen, co tu hlídali, se zbláznili. A taky hyponi a genovolci, pseudopsi, behemoti v okruhu stovek kilometrů, propadli tomu dokonce i technovrovani ze základny imperiálního námořnictva na Baltu. Ti platí za super poslušné, a přesto i oni začali zabíjet své ošetřovatele a ničit všechno kolem.“

„Ty si myslíš, že za to mohla tahle kouzelná vodička?“

„Ano, a proto jsem taky chtěl s Kurtem, jak se říká, dát řeč, ale když jsem k němu dorazil, byl v podstatě už šílený a měnil se mi před očima. Jako by přeskakoval z vrstvy do vrstvy. Nezbýlo mi, než ho zabít.“

Zamyšleně si mě změřil, ale neřekl ani slovo. I on už věděl, že doby, kdy Tvůrci neprolévali krev, jsou dávno pryč. Ve skutečnosti jí někteří prolili tolik, že by z toho dostal morální kocovinu i Caligula.

„A co s tím chceš udělat?“

Na to jsem měl jedinou odpověď: „Způsobit ještě větší chaos než nebožtík Kurt.“